

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) X., b) Y.**, oba zastoupeni JUDr. Vladimírem Škrétou, advokátem se sídlem Tovaryšský vrch 1358, Liberec 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 10. 6. 2004, č. j. 59 Ca 144/2003 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Vladimíra Škréty **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobci jako stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Okresního úřadu v Jablonci nad Nisou, referátu regionálního rozvoje ze dne 3. 12. 2002, č. j. RRR/148/B/2002/Po, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu v Desné, stavebního úřadu ze dne 4. 10. 1999, č. j. 1060/07/226 o odstranění rozestavěné stavby. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, neboť rozhodnutí žalovaného bylo žalobcům doručeno dne 26. 12. 2002 a žaloba byla podána k poštovní přepravě až dne 30. 5. 2003, tedy po uplynutí zákonné lhůty; proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatelé proti tomu ve včas podané kasační stížnosti namítli, že požadují projednání žaloby, neboť Krajský soud v Ústí nad Labem již dříve usnesením ze dne 14. 2. 2001, č. j. 16 Ca 468/2000 - 9 odmítl jejich návrh podaný proti rozhodnutí Městského úřadu Desná. V doplnění kasační stížnosti namítli, že soud rozhodoval pouze na základě procesních ustanovení a neměl k dispozici žádné doklady o tom, kdy žalobci rozhodnutí žalovaného obdrželi. Údaj uvedený tehdejší zástupcem žalobců o dni doručení rozhodnutí podle stěžovatelů nebyl přesný a měl být zkoumán konkrétní den doručení, zejména když bylo doručováno dvěma osobám a není pravděpodobný shodný den doručení. Stěžovatelé mají za to, že lhůta k podání žaloby byla zachována a její odmítnutí je nedůvodné. Závěr soudu o opožděnosti žaloby nemá oporu ve spise a z tohoto důvodu je rozhodnutí soudu nezákonné. Proto navrhuje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že ve správním spise jsou založeny doručky potvrzující převzetí rozhodnutí stěžovateli, a to dne 19. 12. a 20. 12. 2002. Proto souhlasí se závěrem krajského soudu o opožděnosti žaloby a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

O důvodech kasační stížnosti, které odpovídají ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvažil následovně:

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Je-li více žalobců, pak každému běží lhůta samostatně ode dne, kdy bylo správní rozhodnutí doručeno jemu.

V daném případě krajský soud vycházel z tvrzení uvedeného stěžovateli v žalobě (v jejím doplnění ze dne 7. 6. 2004), že jim správní rozhodnutí bylo doručeno dne 26. 12. 2002. Náležitostí žaloby přitom podle § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je mj. uvedení dne doručení rozhodnutí nebo jiného oznámení žalobci. Stěžovatelé tedy kasační stížností zpochybňují vlastní tvrzení, které bylo povinnou náležitostí žaloby, přičemž toto zpochybnění je zcela nekonkrétní. Stěžovatelé nenamítají, že jim bylo doručeno jiný den a který, ani to nijak nedokládají, a to ani poukazem na konkrétní zjištění, které by vyplynulo ze správního spisu. Zejména však z jejich tvrzení nelze dovodit včasnost podané žaloby. Z vyjádření žalovaného je zřejmé, že skutečně soud vyšel z nesprávného data doručení, ovšem data pro stěžovatele „příznivějšího“, neboť ve skutečnosti bylo správní rozhodnutí doručeno oběma stěžovatelům dříve než v den, z něhož vycházel krajský soud při posuzování včasnosti žaloby.

Rozhodná však je skutečnost, že i při nepřesnosti data doručení vycházející z neověření žalobního tvrzení ve správním spise není pochyb o tom, že žaloba byla podána po uplynutí zákonné lhůty, a tedy byla opožděná. Za takové situace nelze napadené usnesení soudu označit za nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl,

že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelům byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Zástupce účtoval k výzvě soudu náklady zastoupení podle vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši 4432,75 Kč (včetně DPH). Tento předpis se ovšem vztahuje jen na rozhodování o náhradě nákladů řízení v občanském soudním řízení. V případě určení odměny ustanoveného advokáta v daném řízení se tedy postupuje podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů (advokátního tarifu). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepis doplnění kasační stížnosti) a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2558,50 Kč a tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu